

Mati mõte

Elas kord üks mees, ta nimi oli Mati. Ta käis tööl ning ega ta elus midagi huvitavat ei juhtunudki. Kuigi tal hobisid polnud, armastas ta väga oma tööd. Nimelt töötas ta jäätmekeskuses ja sorteeris eri sorti plastikuid. Mati oli oma töösse nii pühendunud, et mõnikord ei jõudnud ta isegi hommikuks koju, kuid see ei heidutanud teda. Talle nimelt väga meeldisid erinevat tüüpi plastikud ja ta tundis neid nagu oma viit sõrme. Vahel kui Mati sorteerides mõnda väga huvitavat plastikut märkas, võttis ta selle oma kogusse. Tema kogus oli nii palju erinevaid ja huvitavaid plastiku sorte, et nende sisse võis ära eksida.

Ühel päeval tööl olles kuulis ta uudistest midagi kohutavat. Mati ei oleks kunagi arvanud, et midagi sellist nagu sõda Ukrainas juhtuda võiks. Ta läks tagasi sorteerima, kuid ta ei suutnud üldse keskenduda, ükstupuha kui väga ta ka üritas. Peale tööd koju kõmpides mõtles Mati erinevatele ideedele, kuidas tema Ukrainat aidata saaks. Viimaks koju jõudes oli ta pea paksult mõtteid täis. Ta haaras paberi ja pliiatsi ning aina kritseldas ja kirjutas. Viimaks sai ta valmis plaani, millist keegi polnud näinud. Nimelt kavatses ta kokku koguda plastmassi, mis maailmale nii palju halba teeb ja sellest kaitsekilpe teha, aga mitte tavalisi kilpe, mida käes hoitakse, vaid selliseid, millega saab katta terve riigi. Ainuke mure oli, et üksi ta sellega hakkama ei saa ja nii jäigi see idee sinnapaika ning Mati läks tagasi plastikut sorteerima.

Möödus natukene aega ja Mati oli taaskord jäänud hiliste tundideni tööle. Ta sorteeris rahulikult pudeleid kui äkki pani ta tähele, et midagi nagu liigutaks nurgas. Alguses arvas Mati, et see on väsimusest ning ta ei teinud sellest välja. Aga kui ta teist korda seda juba selgemalt nägi, ehmus ta veidikene. Keegi liigutas pudelite all, kuid kes see olla võis? Mati nihutas plastpudeleid ning märkas, et keegi oli ühte kinni jäänud. See oli olevus, kelle sugust polnud ta kunagi näinud. Mati võttis ta enda peopessa ning jäi vaatama neid suuri musti silmi mis särasid kui tähed taevas. Tal ei olnud südant seda olevust sinna maha jätta. Midagi oli selle olevuse juures erilist, aga Mati ei teadnud veel, mis see oli.

Hommikul äratas Matit imelik hääl, mis talle kõrva sosistas. Hääl rääkis midagi suurest projektist, mis tuleb täide viia. Ta oli segaduses, kes see talle kõrva sosistas ja mis projekt see oli, millest tundmatu rääkis. Kui Mati rohkem ärkvel oli meenus olevus. Siis helises äkitselt ta telefon, see oli keegi naine, kelle häält Mati telekast kuulnud oli, aga kohe ära ei tundnud. Naine ütles, et teda oli informeeritud mehe plaanist ja talle oli see väga meeldinud, ning ta soovis ulatada oma abikäe.

Üle maailma hakati koguma plastikut, mis vedeleb kasutult ookeanist kõrbeni ja teeb palju kahju. Inimesed Euroopast, Aasiast, Ameerikast ning mujalt aitasid kokku saada ligi 10% kogu maailma plastikust. Matil oli hea meel, et inimesed on nii toredad ja teda aitavad. Ta oli

hakanud saada kirju inimestelt, kes enda abi pakkusid. Ning mehel oli juba terve meeskond abilisi, kes olid valmis igat moodi aitama. Mati plaanis oli veel üks tühi koht mis vajas täitmist. Kui ühel õhtul Mati luges, kukkus raamatu lehtede vahelt välja paberi leheke. See tundus olevat väga vana, aga ikka loetav. Ta avas selle ja uuris, mis sinna oli kirjutatud. Tundus nagu olevat kellegi uurimistöö. Seal seisis, et põlevkivi põlemisel tekkinud tuhk on maagilise võimega, see teeb asjad nii tugevaks, et sa oled kaitstud isegi meteoriidi rünnaku eest. Mati oli väga üllatunud, et ta nii ruttu lahenduse leidis ja veel nii imelikul viisil. Eriti meeldis mehele selle juures, et kuna Eestis põlevkivi kaevandamisega tuhka suurel hulgal üle jääb ning sellega midagi ette pole võtta, saab ta nüüd seda ära kasutada.

Et olla asjas kindel, pidi ta seda üle kontrollima. Ta läks laborisse, kus segas plasti kokku tuhaga ja oh imet, oligi sündinud täpselt selline materjal, mida vaja oli. Matit pani imestama, kuidas sellised asjad lihtsalt juhused saavad olla. Nüüd paber ja ennem see kõne. Aga enam ei olnud aega sellele mõelda, tuli hakata tegutsema. Esmalt helistas ta teistele, teavitas neid oma avastusest ja nüüd läksid asjad juba kiiresti. Plastik sulatati kokku, lisati põlevkivituhk ning vormiti ruudukujulised plaadid. Need toimetati salaja Ukrainasse ja pandi seal kogu riiki katvaks kupliks kokku. Nüüd olid Ukraina kaitstud ja kõik oli hästi. Mati oligi sellega hakkama saanud, loomulikult tänu headele abilistele. Aga kuidas oli ta ikkagi kõige selleni jõudnud? Ta jäi mõtlema, kust oli tulnud see jõud, mis teda tegutsema pani. Siis meenus talle umbes kuu aja tagune hetk, kui ta veel plastikut sorteeris ja huvitava olevuse leidis. Võibolla oli Matit just tema aidanud, aga kes seda teab.

Kuna plasti koguti palju, jäi plaate üle ja ega neid kasutamata ei saanud jätta. Mati mõtles, mida neist teha ja siis tuli talle pähe üks idee. Tegelikult oleks ju maailmas veel olukordi, kus selline kilp saaks õnnetust ära hoida. Sellega saaks kaitsta majasid tsunami või vulkaanipurske eest. Selle üle arutledes mõistis Mati, et see on mitmekülgsest kasulik äriidee. Selliseid kuppleid tootes päästaks ta inimesi, nende kodusid ja leiaks kasutust plastikule, mis loodusele halb on. Ta palkas töölised, hakkas tehases plastplaate tootma ning peagi said kuplid kuulsaks üle terve maailma. Matist oli saanud nüüd tubli ärimees, kes hoolis loodusest.

Lilli Sadul

7. c

Tallinn Nõmme Põhikool

Andra Puusepp